

#AdéuRajoy #AdéuPP

*People are crazy and times are strange
I'm locked in tight, I'm out of range
I used to care, but things have changed*

Bob Dylan, *Times have changed*

El passat 1 de juny una moció de censura desallotjava a Mariano Rajoy i al seu partit, el PP, del Govern, un fet sense precedents en 40 anys de postfranquisme, que dibuixava un somriure a les cares de milions de persones que veien en aquest Govern el símbol principal dels que han saquejat sistemàticament el públic, reduint al seu ciutadania a la condició de fracassats incapaços de garantir la seva subsistència.

Però tornem uns dies enrere. Molta gent es pregunta com és possible que un Govern que s'havia assegurat l'aprovació dels pressupostos generals i amb això l'esgotament de la legislatura, només una setmana abans, fora derrotat i destituït.

En realitat des de les últimes eleccions generals tot semblava anar en aquesta direcció. Ja llavors la correlació de forces permetia un govern alternatiu, que no va arribar a materialitzar-se. En el seu lloc hi va haver una gran aliança dels dos grans partits del règim, amb el suport de la seva crossa: Ciutadans. El grau de descomposició del sistema s'intentava tapar amb la criminalització de la resposta social, arribant a uns nivells de repressió sense precedents des de l'entrada en vigor de la Constitució del 78 per l'exercici de drets com: vaga (amb més de 300 sindicalistes processats), llibertat de creació artística i d'expressió (actors, cantants, titellaires), manifestació (moviments socials), o llibertat ideològica (presos polítics i exiliats).

A això se sumaven retallades en el salari indirecte i salari diferit: privatitzacions, externalització en la gestió i retallades en salut, educació, atenció a la dependència, pensions, reformes laborals, taxes d'atur i desigualtat desorbitades, pobresa laboral i exclusió social, discriminació per raó de gènere; són només alguns dels exemples d'una gestió de govern encaminada exclusivament a maximitzar els beneficis dels grans grups de poder que el PP tan lleialment representava. I el que ha resultat ser definitiu: una gravíssima corrupció institucionalitzada, amb una trama organitzada per al finançament il·legal del partit en el poder.

El 24 de maig es fa pública la Sentència del cas Gürtel, amb 29 condemnats, 339 anys de presó, 194 anys d'inhabilitació i la condemna penal al PP per haver-se beneficiat de la trama; els magistrats arriben a afirmar en la Sentència que el testimoni de Rajoy sobre la Caixa B del seu partit no té credibilitat. El grup parlamentari d'Units Podem, que només un any abans ja havia fet el mateix, li planteja al PSOE la necessitat de presentar una moció de censura, cosa que sense gaire entusiasme es materialitza l'endemà.

Comença aquí el cúmul d'errors d'un Govern que, amb la prepotència que el caracteritzava, aposta per accelerar els temps, donant per descomptat el fracàs de la moció, sense comptar amb la confluència de factors: rebuig social a la corrupció, necessitat d'afrontar la crisi de model territorial de l'Estat des de la

política, urgència d'un gir en polítiques socials, mobilització feminista i la Marea Pensionista, ànsia de Ciutadans per danyar el PP i anar a eleccions. Tots els camins es creuen en la tarda del 31 de maig, quan l'oposició unida, amb l'excepció de Ciutadans, suma forces i configura una majoria alternativa que fa imparable la derrota i destitució del Govern.

Més enllà de la millora democràtica que suposa desallotjar una trama organitzada del Govern, encara amb els dubtes que generen les polítiques socialdemòcrates i que ja hem experimentat anteriorment, s'obren noves expectatives. Però si hi ha una qüestió que necessàriament ha de marcar aquesta nova etapa aquesta és el benestar i les condicions laborals i de vida dels treballadors/es, cosa que només farem possible amb mobilitzacions intenses, que empenyin al nou Govern a adoptar mesures al voltant de:

- Derogació de les reformes laborals: recuperació dels drets laborals suprimits; negociació col·lectiva i capacitat contractual; treball digne, estable i amb drets; recuperació de la capacitat adquisitiva.
- Derogació de les reformes de les pensions: Jubilació als 65 anys. Actualització d'acord amb l'IPC. Supressió del factor de sostenibilitat.
- Igualtat laboral entre homes i dones, amb eliminació de la bretxa salarial.

#AdiosRajoy #AdiosPP

NURIA LOZANO MONTOYA
Comisiones Obreras Barcellona

**La gente è pazza
e i tempi sono strani
Sono legato stretto,
sono fuori portata
Ero solito preoccuparmi,
ma le cose sono cambiate**

(BOB DYLAN, "THINGS HAVE CHANGED")

Lo scorso primo giugno una mozione di sfiducia sfrattava Mariano Rajoy e il suo partito, il Ppe, dal governo. Un fatto senza precedenti in 40 anni di postfranchismo, che disegnava un sorriso sulle labbra di milioni di persone che vedevano in questo governo il simbolo principale di quelli che hanno sistematicamente saccheggiato il pubblico, riducendo i cittadini alla condizione di falliti, incapaci di garantire la propria sussistenza.

Ma torniamo indietro di qualche giorno. Molta gente si chiede come sia stato possibile che un governo che, solo la settimana prima, si era assicurato l'approvazione del bilancio generale e con questo la conclusione della legislatura, sia stato sconfitto e destituito.

In realtà tutto sembrava andare in questa direzione fin dalle ultime elezioni generali. Già allora i rapporti di forza avrebbero consentito un governo alternativo, che tuttavia non arrivò a materializzarsi. Al suo posto ci fu un'alleanza dei due grandi partiti del regime, con la stampella di Ciudadanos.

Si cercava di coprire il livello di decomposizione del sistema con la criminalizzazione della risposta sociale, arrivando a livelli di repressione senza precedenti dall'entrata in vigore della Costituzione del 1978 nell'esercizio di diritti come: sciopero (più di 300 sindacalisti sotto processo), libertà artistica e di espressione (attori, cantanti, comici), manifestazione (movimenti sociali), o libertà ideologica (prigionieri politici ed esiliati).

A questo si sommano tagli del salario indiretto e differito: privatizzazioni, gestione esternalizzata nella pubblica amministrazione e tagli a sanità, istruzione, non autosufficienza, pensioni; le riforme del lavoro; esorbitanti tassi di disoccupazione e disegualianza; lavoro povero ed esclusione sociale; discriminazioni di genere. Sono solo alcuni esempi di una gestione di governo volta unicamente a massimizzare i benefici dei grandi gruppi

di potere che il Ppe rappresenta così fedelmente. E quello che è alla fine è risultato fatale: una gravissima corruzione istituzionalizzata, con un tessuto organizzato per il finanziamento illegale del partito al potere.

Il 24 maggio è stata resa pubblica la sentenza sul caso Gurtel, con 29 condannati, 339 anni di carcere, 194 anni di interdizione dai pubblici uffici, e la condanna penale al Ppe per aver beneficiato di questo sistema. Nella sentenza, i giudici arrivano ad affermare che la testimonianza di Rajoy sulla Cassa B del suo partito non è credibile. Il gruppo parlamentare di Unidos Podemos, che l'aveva presentata da solo un anno prima, ha chiesto al Psoe di presentare una mozione di sfiducia, cosa che senza particolare entusiasmo si è verificato il giorno seguente.

Inizia qui il cumulo di errori di un governo che, con la prepotenza che lo caratterizzava, scommette sull'accelerazione dei tempi, dando per scontato il fallimento della mozione. Ma non tiene conto della confluenza di più fattori: rigetto sociale della corruzione, necessità di affrontare la crisi del modello territoriale di Stato, urgenza di una svolta nelle politiche sociali, mobilitazione femminista e marea dei pensionati, fretta di Ciudadanos a danneggiare il Ppe e andare ad elezioni.

Tutte le strade si incrociano nel pomeriggio del 31 maggio, quando l'opposizione, con l'eccezione di Ciudadanos, unisce le forze e configura una maggioranza alternativa che rende inesorabile la sconfitta e la destituzione del governo.

Oltre al miglioramento democratico derivante dalla liberazione dal sistema del governo Rajoy, insieme ai dubbi sulle politiche socialdemocratiche che abbiamo già sperimentato in passato, si aprono comunque nuove aspettative. Però se c'è una questione che deve assolutamente caratterizzare questa nuova tappa, sta nel benessere e nelle condizioni di lavoro e di vita dei lavoratori. Cosa che sarà possibile solo con forti mobilitazioni che spingano il governo ad adottare misure su punti fondamentali quali: abrogazione delle riforme del lavoro e recupero dei diritti aboliti (contrattazione collettiva, stabilità e dignità del lavoro, recupero del potere d'acquisto); abrogazione delle riforme pensionistiche (pensione a 65 anni e indicizzazione delle pensioni); uguaglianza uomo-donna, con l'eliminazione delle differenze salariali. ●

